

Gonda Rudolf

Egyszer az életben

Hosszú, barna haj, rövid szoknya, túsarkú cipő, ez tűnhetett fel először annak, aki látta a nőt, no meg az, hogy sietett, cipősarkai hangosan kopogtak az aszfalton. Ránézett az órájára, majd még jobban meggyorsította lépteit, idegesen kicsit hátradobta a haját, az autójukban ülő férfiak megfordultak utána, ahogy elhajtottak mellette. Talán le akarta rövidíteni az utat, ezért az egyik kis utca előtt megállt egy másodpercre, felnézett az ott álló közlekedési táblára, aztán befordult, elment a csatornafedél mellett, az óvszerautomatára rá sem pillantott, de nagyon a gondolataiba lehetett mélyedve, mert majdnem belelépett a járda közepén levő pocsolyába, kikerülni már nem is maradt ideje, hanem ugyanazzal a lendülettel egy nagyot lépve libbent át fölötte. Aztán elment a lámpaszlop mellett is, majd a sarkon átment a másik oldalra és lefordult a főutcára.

Láttatok ezt, sóhajtott fel az óvszerautomata, micsoda nő, a pocsolya halkan hümmögött, hogy bizony, bizony, és még a közlekedési tábla is odaszólt, tudjátok, srácok, én itt állok egész nap a sarkon, és egy csomó ember megy el mellettem, de napok telnek el, hogy ilyen jó nőt lássak. Hát igen, ez nem volt semmi, mondta az óvszerautomata, szerencsére nem abban a nagy bumfordi cipőben volt, egészítette ki a pocsolya, majd hozzátette, ha egyszer egy ilyen láb belém lépne, milyen szép is volna! Pedig már majdnem elnézte, hogy itt vagyok, kesergett, miért vett észre pont az utolsó másodpercben, tette hozzá, majd hallgatott egy darabig, és csendben még annyit mondott, azért így is megérte a látvány, ahogy átlépett fölöttem. Mire célzol, kérdezte az automata, de a pocsolya nem válaszolt, úgy tett, mintha valamin nagyon gondolkodna, a többiek pedig tisztelettudóan vártak, hátha kiböki, mit látott. A pocsolya viszont olyan fölényes göggel hallgatott, hogy az automata nem bírta tovább, és rákérdezett, csak nem láttad a fehérneműjét? A pocsolya erre sem szólt semmit, az automata pedig fojtott hangon folytatta, netán nem volt rajta, izé, hát tudod, szóval nem volt rajta bugyi? A pocsolya eközben a semmibe bámult, mint aki megfogta a bölcsék kövét, de azért érezni lehetett rajta, hogy nagyon tetszik neki, hogy most ő van a középpontban. Mielőtt azonban teljesen kiélvezhette volna a helyzetet, az óvszerek halkan nevetni kezdtek, ugyan már, hogy is láthatta volna, mi van a nőn, hiszen alig lát az orráig, mindig azt mondja, rövidlátó. Úgy igaz, mondta a tábla is, hogy is láthattad volna, szerintem csak felvágsz nekünk, mintha tudnál valamit. Ezt viszont már a pocsolya sem hagyhatta annyiban, és felhorkant, hogy pont tőled nem vártam volna ezt, mert hogy néhány vacak óvszer pattogni próbál, az rendben van, de hogy pont te, akivel szinte egyszerre kerültünk ide, hát ezt nem vártam volna, hát szoktam én hazudni, különben is, nem emlékszem rá, hogy mondtam volna, mit láttam a nőn, vagy pontosabban, hogy mit nem. Szóval akkor nem volt rajta bugyi, kérdezte újra izgatottan az automata, amire egy kis hatásszünet után azt válaszolta a pocsolya, hogy kérlek szépen, hogy úgy mondjam, a hölgy intim testrészét semmilyen ruhadarab nem fedte. Az automata ismét keseregni kezdett, én persze soha ilyet nem láthatok, a tábla hiába próbálta megvigasztalni, hogy ugyan már, barátom, mindőnk közül te láthatod legjobb szögben a nők melleit, de az automata csak legyintett, tudod, hogy mindig is csak arra vágytam, hogy egyszer én is, de mindegy.

Pár percig mindannyian hallgattak, még az állandóan locsogó óvszerek sem mukkantak meg, átérezve szállásadójuk bánatát, csak a pocsolya fért alig a bőrébe, nagyon büszke volt magára, ezért kötelességének érezte, hogy a benne levő cigarettacsikkeket elrendezgesse valami szebb formába, úgy gondolta, ezután a nap után valami megváltozott, és

többet kell adnia a megjelenésére. A csendet a csatornafedél törte meg, amikor foghegyről odavetette a pocsolyának, hogy mit cicomázod magad, azt hiszed, rajtad kívül nem látott még senki ilyesmit? A pocsolya idegesen vágott neki vissza, hogy te mit tudsz róla, hiszen ott a járda szélén úgysem járkál senki, te maximum a nők combját bámulhattad, a csatornafedél azonban erre csak annyit mondott, hogy én már akkor is itt voltam, amikor minden nő mindig vett fel bugyit, és még akkor is itt leszek, amikor már egy sem fog hordani. A tábla hangosan nevetni kezdett, és azt mondta a csatornafedélnek, hogy mesélj már, öreg, te biztos sok mindent láttál már életedben, amit mi még nem, de az csak mormogott, hogy minek mondanék akármit is, sokra nem mentek veled, mindenkinek azzal kell megelégednie, ami jut neki, láttam én nőket eleget alulról, de az is igaz, hogy a kanális bűzét is nekem kell szagolnom. Az óvszerek ezen persze vihogni kezdtek, de az automata leintette őket, mit tudjátok ti még, ki fog titeket megvenni és használni, majd akkor járjon a szátok. A sértett pocsolya is újra bekapcsolódott a beszélgetésbe, megjegyezte, hogy érthetetlen, mitől van ilyen nagy szája az óvszereknek, alig töltenek itt egy-két napot, és már mindenbe belellocsognak, nem tisztelik az idősebbeket. Az automata szerint azért van ez így, mert amikor feltöltik az automatákat, mindig van a gépben még néhány, az előző adagból ottmaradt gumi, és azok tanítgatják a fiatalabbakat, így aztán szinte követhetetlenül nagy tudásanyag halmozódik fel az óvszerekben. Persze csak kollektíven, tette hozzá, az egyes óvszerek szellemi képességei között igen nagy különbségek adódhatnak, sőt, még homoszexuális is akadhat közöttük, amiket legszívesebben kilöknék, mondta. Tiszteletet a másságnak, sivített az egyik óvszer, ez negatív diszkrimináció, mire a pocsolya meglepve kérdezte, honnan a fenéből hallottak ezek olyasmiről, hogy diszkrimináció, kollektív tudat ide vagy oda, ez azért nem semmi. Az automata halkán azt mondta, hogy most elárulok nektek egy titkot, de ne nagyon adjátok tovább, mert hát ki tudja, kinek szúrná a szemét a dolog, szóval az a helyzet, hogy még réges-régen beszorult egy óvszer az egyik sarokba, és még senkinek sem tűnt fel, hogy ott van, szóval ez az öreg darab ott ül a sötétben, és gondolkodik, és ő tanítgatja a fiatalokat, akik úgy hívják, hogy Doktor úr. Egyszer még az is szóba került, hogy publikálják a műveit, ugyanis erre jött egy könyvkiadó vezető munkatársa, és vett itt egy óvszert, akinek a lelkére kötöttük, hogy feltétlenül próbáljon meg közbenjárni a Doktor úr ügyében, de milyen az élet, a pasas a félhülye fiának vette a gumit, annak meg aztán hiába magyarázott a szerencsétlen. Mi meg itt reménykedve vártuk a jó híreket, amíg egyszer az új feltöltésnél jött egy óvszer, aki az újrafeldolgozóban találkozott a küldöncünkkel, aki mindenkinek elmondta, ha valaki idekerül, mondja el, hogy ő mindent megpróbált, de sajnos nem sikerült elintéznie a könyv megjelentetését. Ki tudja, lesz-e még egy ilyen esélyünk, sóhajtott az automata, amire a többiek sem tudtak mit mondani.

Aztán ahogy telt az idő, és kezdett besötétedni, felkapcsolták az utcai lámpákat, és a lámpaoszlop nagy ásitás után felkelt, szétnézett, majd megkérdezte a többieket, mi újság, történt-e valami érdekes ma. Az automata vállat vont, tulajdonképpen ez is csak olyan nap volt, mint a többi, hacsak az nem volt érdekesebb, hogy pocsolya barátunk látott alulról egy nőt, akin állítólag nem volt bugyi. Tényleg így volt, nézett a pocsolyára a lámpaoszlop, amire az csak bólintott, és azt mondta, hogy én már csak tudom, mert én láttam, de ezek nem akarják nekem elhinni. A lámpaoszlop csak annyit válaszolt nevetve, hogy nem kell velük törődni, a lényeg úgyis az, hogy neked már jó napod volt minden bizonnyal, és erre ismét csak bólogatni tudott a pocsolya. Mert ugyebár, folytatta a lámpaoszlop, a mi életünkben nem sok esély van arra, hogy valami igazán váratlan történjék velünk, te például pocsolya barátom, csak annak köszönheted pocsolyaviszonylatban aránylag hosszú életedet, hogy pont ebbe a kis szűk utcába születtél, ami viszont azzal is együtt jár, hogy nem sok izgalmas történik veled. És én például, aki a város főterén is lehettem volna lámpaoszlop, szintén idekerültem, és soha nem fogok bekerülni a híradóba, mint azok a kollégáim, akiknek nekimegy egy autó. Úgy bizony, vihogtak az óvszerek, ti soha nem lesztek híresek, és mindig itt fogtok maradni,

mi viszont nemsokára elmegyünk, és ki tudja, milyen nagy bulikba fogunk keveredni, lehet, hogy egyszer még híres lesz valamelyikünk. Ugyan már, mondta az automata, csak az lehet közületek híres, aki mondjuk kiszakad, miközben valami nagymenő használja, amire az óvszerek sértődötten csak annyit mondtak, minket a legjobb laborokban vizsgálnak meg, mi mindannyian tökéletesen biztonságosak vagyunk, ezt garantálja a gyártónk is, olvasd csak el a dobozokon, kiáltották szinte kórusban. Hagyjatok már, intette le őket az automata, nem is tudok olvasni, és amúgy is mondjátok eleget, nagyképű banda vagytok. Az öreg csatornafedél szólalt meg ezután, aki már jó ideje hallgatott, tünődő hangon kezdett el beszélni, tudjátok, lehet, hogy egyszer engem is elvisznek, és beolvasztanak, azt pletykálják a csövek a csatornában, hogy új csatornafedeleket kezdett csináltatni a városvezetés, és talán akkor az én helyemre is valami sikkes suhanc jön ide, persze nem mostanában, mert azt hiszem, az utolsók között leszek, akit lecserélnek, de majd egyszer, valamikor ennek is eljön az ideje, és akkor engem is beolvasztanak. Ugyan, ezen aztán nem kell búsulni, mondta a lámpaoszlop, aki mindenkit fel tudott vidítani, gondolj bele, hogy beolvasztanak, aztán kilincs lesz belőled egy sztriptízbárban, na az milyen buli lesz. Erre a többiek is áhítatosan elhallgattak, és mindannyian arról ábrándoztak, milyen szép lenne, ha kilincsek lehetnének egy sztriptízbárban, a lámpaoszlop pedig egyenesen arra gondolt, hogy talán a rúd is lehetne belőle a sztriptízbár színpadán, de ezt már nem merete megemlíteni, hogy ne fájdjátsa a többiek szívét.

Csak a tábla nem figyelt oda rájuk, ő ugyan gyakran bekapcsolódott a beszélgetésbe, de mégis a legjobban nézelődni szeretett, és ha valami nagyon csinos nőt látott, arról azon nyomban beszámolt a kis mellékutcában senyvedő barátainak. Most is ő kiáltott fel, megtörve a csendet, hogy gyerekek, micsoda csaj jön ide felém, ha mázlitok van, erre fog befordulni, erre a többiek is felkapták a fejüket, és lélegzetviesszafojtva hallgatták, ahogy a tábla számolja a métereket, na, most vagy soha, mondta ahogy a nő odaért mellé, aztán a nő benézett az utcába és befordult. Szinte ujjongani lett volna kedve az automatának, de inkább majdhogynem megbénult, amikor látta, hogy a nő felé lépdél, már be is nyúlt a táskájába, hogy aprópénzt vegyen elő, az óvszerek mind izgatottan mozgolódni kezdtek, aki az első volt a sorban, büszkén húzta ki magát, míg a közvetlenül őt követők abban bíztak, hátha többet is vesz a nő. A nő megállt a gép előtt, végigsimította, ahogy elolvasta a használati utasítást, és az automata tudta, érezte, hogy most az egyszer mindenki őt irigyli, aztán a bedobta a pénzt, elvette az óvszert, majd hátat fordított az automatának. A gépben maradt óvszerek csalódottan morajlottak, a nő viszont mit sem törődve ezzel, közelebb ment a lámpaoszlophoz, és elkezdte olvasgatni, mit írtak az óvszer tokjára. Váratlanul azonban egy férfi rohant be a kis utcába, valamilyen tárggyal leütötte a nőt, kitépte a kezéből a táskáját, aztán továbbszaladt. A rémült csöndet az automata törte meg, mi volt ez, kiabálta, mi volt ez, a lámpaoszlop meg azt mondogatta, hogy nem hívná valaki a mentőket? Az öreg csatornafedél, aki csak figyelte a földön fekvő testet, csak annyit mondott, hogy azt hiszem, már nem lélegzik, meghalt. A döbbsent hallgatást ismét az automata zavarta meg, amikor a sokkos állapotban levő pocsolóának odakiáltott, hogy vigyázz, pocsolóya, folyik a vére, és éppen feléd. Erre a pocsolóya aztán minden önuralmát elvesztette, és rémülten üvöltözött, hogy ő mennyire gyűlöli a vért, de a kis vörös patakot ez mit sem zavarta, és szépen lassan elért a pocsolóáig, majd halkán elkeveredett a piszkos vízzel. A pocsolóya öklendezni kezdett, míg a lámpa fénye elkezdett remegni, mert a lámpaoszlop nem bírta tovább, és zokogásban tört ki. Egyedül a kárörvendő óvszerek nem vettek tudomást az eset komolyságáról, és elkezdtek hangosan röhögni, na, ez az óvszer is azt hitte, hogy megütötte a főnyereményt, aztán tessék, használatlanul fogják majd kihajítani a rendőrök. Szegény árva óvszer, aki még mindig a halott nő kezében volt, csak halkán szipogott, és az utca többi lakója, akik tulajdonképpen irigyelték az óvszereket, mert hiába voltak annyira rövid életűek, mégis sokkal nagyobb izgalmak előtt álltak, mint ők, szóval az automata, a lámpaoszlop, a csatornafedél meg a

közlekedési tábla most nagyon sajnálta azt a kis óvszert, aki élete nagy lehetősége kapujában bukott el. Még a cinikus öreg csatornafedél is azt mondta, hogy ne keseredj el, így múlik el a világ dicsősége, ki tudja, mit hoz neked majd a jövő. Ő azonban vigasztalhatatlanul szipogott a nő élettelen tenyerében, hirtelen megértette, mit érezhetett Napóleon Waterloo-nál, akiről annyit mesélt nekik a Doktor úr. Aztán pár perc múlva felkiáltott a tábla, hé, srácok, szerintem valaki kihívta a rendőröket, mert már jönnek, csak úgy villog a kék fény! Erre az automata és a csatornafedél szinte egyszerre nézett a sarok felé, teljesen kizökkentette őket az elmélkedésükből a tábla hangja, az óvszerek meg kórusban kiabálták, hogy jönnek a zsaruk, jönnek a zsaruk. Akkorra már abbahagyta a sírást a lámpaoszlop is, hirtelen eszébe jutott valami, és halkán odasúgta a teljesen felkavart pocsolóának, hogy mit gondolsz, benne leszünk a tévében?